

Harald Simonsen

Dagbok
Spitsbergen

$\frac{21}{2}$ 22 - $\frac{13}{6}$ 22

Julius Seehsen

GUNNAR ISACHSEN

Promisø den 14/1-1924

ASKER

Til Mr. Leif Jensen

1923

L.J. var styrm. Com. Holmbøl 1923

Mr. J. J. Gunnar Trakser
Asker

Sendt dem min bedste tak for deres bote
som jeg har modtaget og ønsker jeg dem
et godt Nytaar! Ja nu er vi altsaa
lige omme igjen men det er jo ledigang
som er mit vedkommende for øieblikket.
Jeg vil haabe det blir bedre snart.
Jeg er borte at reise til Høfoten om 14 dage
Mager fasten har gjeffruste endarhøj
og det blir vel længe for undersøgnings
kommer avsted. Jeg tænkte at søke
plads med dem naar den sugang
væder. Se i aviserne at der er tale
Om Areoplan som skal undersøke terrenet.
Kunde det er bra. men jeg tror
at om en saadan expedition avgaa
skulle den ogsaa ha hunder med
for de er meget gode og en studehund
og hund hunder maa jo kunde gaa
at kunde Landingsplads for Areoplan kan
være vanskelig. Det maa jo være
at saa land, og der maa det være for

TIL FINDEREN AV DENNE MIN DAGBOK TILHØRENDE

HARALD SIMONSEN, Grønnegegate 22. Tromsø.

Den der må finde os død her av sult eller kulde beder jeg på det indstændigste som er min sidste vilje at overbringe denne dagbok til min Moder Berthe Jensen, Grønnegegate 22. Tromsø, eller til min broder Leif Jensen, Storgaten 36, Tromsø, så at min sidste skrivelse kan kom til sin bestemmelsessted, Samt om det skulde være noget legemlige rester av mig at det blir medbragt hjem det vil være min sidste trøst for mine kjære der hjemme. Denne dagbok vil vise hvad vi har gjennemgått og hvor lange vi har levet siden vi forlot Quade Hook, den 21. februar kl. 11 formiddag 1922 og til den sidste dag her blir notert.

Harald Simonsen.

Stuert ved det geofysiske.

Onsdag middag den 22. februar. Desværre gik det ikke så fort å komme til Ebeltoft som det først så ut til igår, da vi reiste fra Quade Hook kl. 11 formiddag. Det gik bra over fjorden til vi kom tvers av Kap Gise. Da vi traf vi det første isbelte som strakte sig tvers over hele Krossbay. Vi forsøkte allikevel at komme fram gjennom men det viste sig at hele Kross bay var full med snesørpe saa vi ikke kunde komme frem, så foranderet vi da kursen mot Kap Mitra men kommen halvveis mellem Kap Mitra og Kap Gisee, traf vi også der på is som kom ind fjorden. Den så ut som å være større fjordis. Da is også var sperret veien til land bestemte vi os for å komme op mot Kap Gisee igjen for å komme ut av issørpen, som da ellers er blit så tyk at den var vanskelig å ro. Kl. 8 aften var vi da endelig kommet i høide med Gisee, men da var snesørpen så tyk at båten stod helt stille selv om vi langet ut

i årene alt vi kunde restere av åndsnarvarelse og kraft. Så var det intet andet for os å gjøre end at belave os på å sove. Vor velfortjente søvn i båten hvor vi lå, snetykke var det for det meste i hele går så natten kunde tænkes at bli den samme. Først laget vi os en pølse chokolade som vi satte tillivs med så mange kavringer som vi kunde spise, derefter tok vi frem vor deilige sovepose, der gir plads for 3 personer av middels størrelse, at vi sov bekvemt inat er ikke sandt, for vi måtte ligge langstrakt og balansere på hver sin åre og et kassehjørne der stak os delvis i sider og ryg efterhvert som vi dreiet os mellem hver kuldegysning, der fik os til å riste som et aspeløv om høsten. Selvfølgelig måtte vi skiftevis ut av vort hjemmested for å lense båten, der viser sig å være meget åpen i sine sammenføyninger. Således holdt vi det gående til idag morges, kl. 1/2 8, da måtte vi ut for å gjenvinde endel av den kropslige temperatur, som vi i nattens løp har tapt. Vi opdaget da at vi var i drift med isen utover i retning Kap Mitra, som vi var tvers av kl. 12. Imidlertid har vi da huket os fast til et mindre isflak. Vi arbeidet 3 timer for å komme frem 2 båtslængder for å nå hen til det. Her har vi da slått og tilro efterat vi har spist en box med indhold av flesk og erter (underlig hvor godt maten smaker i sådan en friluftstur), derefter rensset vi båten for sne og is og diskuterte vore forholdsregler for kommende nat. Møkleby er nu på isflaket og løper rundt sig selv som han vil ta verdensrekorden i runddans. (Han sier det er koldt). Vi har forsøkt å komme os til land på de større isflak, der kunde bære ~~manndannlig~~ os der ligger ind i issørpen, men dem ligger så spredt fra hverandre så vi er nødt til å holde os i båten. Vi driver jevnt og sikkert utover snart er vi midt for lagunen. Det gode med saken er at det har været aldeles vindstille i hele dag så vi føler os tilfreds med tilvarelsen, vi har jo en god beholdning av proviant. Solen så vi også herute for første gang, den skinner i vel en time og sendte sine gyldne stråler over vort lille

fartøi som nu skulde lignedes med "MAUD" "gjennem polarisen".

Nogen må kunne nå land etsteds heromkring selv om vi er nødsaget

til at gå fra båten som vi allermindest vil slippe fra os. Kulden

Videre onsdag aften den 22. Det isflak vi hadde for-
ankret os til rigget vi op et lille net til den trådløse. Møkleby
sendte da melding til Kingebay kl. 6, men om han blev hørt vet vi jo
ikke. Kl. 4 passerte vi rundt odden på lagunen fremdeles tet pakket
med is rundt om. Dog så nært land at vi så de store brændinger på

Fredag den 24. februar kl. 3 om. Vi driver stadig videre
odden. Det er nu ikke andet for os å gjøre end at være rolig å av-
vente det øieblik eller den tid vi skal få anledning at lande, hvor-
hen er meget usikkert, som det nu ser ut. Vi lavet da plads til sove-
rum for natten forut i båten hvor vi da krøp i soveposen og trak
storseilet over os til beskyttelse mot vinden. Kap Mitra hadde vi
i øst kl. 8. Ellers alt vel. Møkleby Simonsen.

Torsdag den 23. februar. Vi hadde i nattens løp drevet
i nordlig retning med en bøining utover mot vest. Kl. 5 idagmorges
drev vi hurtig i retning mot en lille skjær der i nordvest for Kap
Mitra, vi tørnet ut i en fart for at få båten rundt på en anden side
av vort isflak som vi lå fast til siden igår, da vi just har fått båten
rundt tørnet isflaket mot klippen og fordelte sig i mindre stykker,
men vi har da reddet os forbi og drev videre nordover. Kl. 9 forsøkte
vi at foresere båten gjennom issørpen som da syntes at være tyndere
for at komme nærmere land. Vi arbeidet med at hale og stake os frem
til kl. 3 i eftermiddag, da hadde vi kommet omtrent 200 meter,
Da blev den ganske sterkt sammenpakket, så vi har måttet opgi med det
til videre. Dønningen er fremdeles ganske kraftig fra vest.

Nu mens jeg skriver dette ser vi at vi driver nærmere land i retning
nord. Nu kl. 4 eftermiddag er vi tvers av den første av de isbræer
Nordenfor Mitra. En kraftig sydøstenvind har blåst i eftermiddag,
dog synes den nu at være mere østlig. Vi ser at isen pakker mere og mere

sammen til land så det er nu vort eneste håp at vi i løpet av morgendagen må kunde nå land etsteds heromkring selv om vi er nødsaget til at gå fra båten som vi allerminst vil slippe fra os. Kulden har tiltat meget sterkt i løpet av dagen. Alt hvad vi har av proviant er frosset til sten. Nogen større kokning har det ikke blit noget av endda, det har gåt mest på kaffe og kavring et par ganger om dagen.

Fredag den 24. februar kl. 3 em. Vi driver stadig videre nordover omkring en $1/4$ mils avstand fra land, som har været den konstante avstand siden vi passerte lagunen for Kap Mitra. Nu kl. 3 eftermiddag er vi tvers av den 4de isbræ (nordover) farten er jevn langs med kysten dønningen blir mere efter os efterhvert som strømmen fører os langs land. Vi har ikke sovet noget inat på grund av at båten lå meget usikkert og skruet mellem isflakene som har tat en mere form av fastere is. I formiddag forsøkte vi at gå på isen mot land, men måtte snart opgi det, da den er meget usikker at gå på selv med ski og de tunge dønninger vil altid holde isen opdelt i mindre stykker. Vi har nu halte båten op på det isflak vi inat har ligget fast til. Først tok vi alt ut av båten derefter halte vi den ind på flaket for at efterse om den har tat my skade av isen, heldigvis ser den penere ut end vi har trod, vi skrapet den da utvendig og indvendig ren for is og sne og har nu stillet det op mot på vort feilige isflak, der er 2 båtslængder langt og 1 båtslængde bredt. Det er os til stor gavn og nytte. Her løper og går vi rundt hele dagen, for at holde os i vigør, alt mens vi betrakter det vilde landskap vi så langsomt men sikkert driver forbi. Likeledes er vi meget glad for at veiret er så pent, det hjælper meget på at holde humøret oppe. Hvor vi egentlig kommer os i land kan vi for øieblikket ikke gjøre os noget begrep, men vi har det håp at havne i Magdalenebay, hvis strømmen er os gunstig. Selv om vi skulde komme os i land

Nær til land kan vi ikke komme op på land her, for det første er dønning alt for svær, for det andet er det så høit og steilt ved stranden at det vilde være helt ugjærlig at komme op. For øieblikket sitter vi rundt vore primusser og koker kaffe og varmer os en boks lapskaus, det smaker udmerket for os nu. Vi er med godt humør og ser endnu lyst på tilværelsen. Efter vi har spist tar vi os en times mars rundt på vort isflak til vi hjemmer os i soveposen.

Lørdag den 25. februar kl.1 middag.

Driften har været meget svak nordover siden igår aftes, dog har vi ~~ikke~~ ^{drevet ret} ut fra land så vi har seet Kap Mitra. Siden kl.11 formiddag har driften nu tiltat nord og ind mot land igjen. Nu er vi tvers av isbræ 5. Det falder en kold vind fra bræen herut, dog har det været helt vindstille siden igår, lidt rimfrost har det været inat. Vi har strekt op seilene som nu er en god beskyttelse mot vinden. Og så har vi solen på den anden side som har skinnet siden kl.11. Det føles ganske lunt i læ bak seilene selv om det er temmelig høit til taket. Det ser ut for at isen nu vil sprede sig lidt mer dog endnu ikke så my at det kan la sig gjøre at komme nogen sted. Åpent vand har vi ikke seet siden torsdag ret mot vest. Nu derimot kan vi se åpent vand helt nord med den fjeldknat forbi den 6te av bræerne. Vi får nu bare avvente til det slår råk i isen ~~xxx~~ ^{saa} vi får komme os ind til land. Her på flaket ligger vi behagelig, det ser ut som vi har lakt vor kjære skute op for vinterkvarteret, den står bænket op med en snemur på hver side. Idag har vi intet at bestille, kun spasere rundt båten og av og til betrakte et par kobber som ligger kænger borte på isen. Om vi skjøt dem kan vi ikke nå til dem, da isen er for svak og for usikker til å passere.--

Senere på dagen kl.6. Driften nordover stanset pludselig kl.5. Det ser ut for at strømsetningerne ret under land står i forbindelse med høi og lavvand. Dog ser det nu ut for os som om vi skulde

være kommet ind i en bagevje der bærer den motsatte vei helt under land sydover. Vi ser nu brændingerne i land går meget høit så vi er glad for at vi er i god avstand fra dem. At lande på denne side av landet er helt umulig. Nu for øieblikket er det helt vindstille igjen, den vind vi har her om dagene er hvad de kalder for solvind den tiltar såsnart solen kommer frem og avtar når den går ned, da er det helt stille igjen. Vi har idag hat 4 timers solskin. Det er jo for os herute på isflaket der driver med strøm og vind en sand fornøielse.

Søndag 26. februar kl. 2 em.

I nattens løp har vi hat en runddrift. Vi har nemlig drevet sydover langs landet og var idag i høide på samme sted kl. 10 formiddag som igår formiddag kl. 11.00, nemlig tvers av fjeldet mellem den 5 og 4de isbræ sydover. Dog er vi et godt stykke længere ut i sjøen idag og har således kraftigere strøm nordover igjen, jo længere ut fra land des hurtigere bærer strømmen mot nord. Kl. 12 inat fordelte isen sig noget, så vi kunde se åpent vand ind mot land, men som ovenfor nævnt kan vi ikke lande her mellem bræerne, da stranden er altfor høi og steil og dertil kommer igjen en kraftig dønning, der står ret på så vi vil ikke resikere at miste båt og proviant i brændingen uten det vilde være høist nødvendig at redde vort liv. ut fra land Kl. 1 1/4 inat satte isen sammen og strømmen bar os da lenger ut fra land. Kl. 10.45 formiddag begyndte driften nordover og fortsetter nu med en hastighet som vi ikke har seet siden vi passerte Kap Mitra. Vi har ikke andet at gjøre end at avvente den tid vi kan runde forbi fjeldet nord for den sjette av bræerne for miligens der et bli ført ind til Magdalene bay og komme i en åpen råk .

Mandag, den 27 februar kl. 3.00 em.

Fremdeles har vi drevet i bagevjen som går lange med

Søndagsbetraktninger

Ingen av os på Quade Hook kunde tænke på da vi tirsdag morgen drog avsted at det skulde bli slik drøi vei over til Ebeltoft som var vort bestemmelsessted. Det var jo foreslått og diskutert i det store og brede i alle tænkelige måter og retninger både om nasjonal og røde kors flag i top, men ingen av os tænkte på det uforutsette som vi nu desværre er kommet så slemt avsted med. To mand er sat ut med livet på spill for at komme den 3dje til undsætning. Nu ser det ut som det er vi der behøver en hjelpeexpedition efter os. Hvad som angår til opretholdelse av livet er vi så brav utrustet at vi kan holde ut i en 2 måneders tid, men parafin kan vi ikke ha med end høist i 4 uker, derfor har vi tat vore forholdsregler fra første dag vi kom i drift at ikke forbruke mer end høist nødvendig av både proviant og parafin. Av amunition skal vi ikke bruke undtagen til i nødstilfælde, vi vet jo i øieblikket ikke hvordan denne drift vil ende, og om vi i heleåget kan få en god landing så vi kan bjerge alt med os.

Videre idag. Observationer. Biscot seet på høire av solen kl.11,05 til kl.12.00. Skinnen av solen såes på fjeldtoppene kl.10.00. Kl.11.00 skinnen den her ned på os. En kold østenvind ut fra land idag, så vi må stadig spadsere de 30 små skridt i en oval cirkel rundt båten. Vi spiser 3 gange på dag. Det tredje måltid og kraftigste måltid blir tat om kvelden. Hovedporsjonen er en brændende varm kaffe der blir drukket med velbehag. Vi blir nu så godt hørdet, så kulden generer os ikke stort. Bare vi nu snart kunde komme iland.

Mandag den 27. februar kl.3.00 em.

Fremdeles har vi drevet i bakevjen som går langs med

landet sydover til odden mellem 5te og 4de bræ og så ut, nord og ind mot land igjen. Idag er vi betydelig længere ut end igår og har således den fordel at komme lidt længere nord. Muligens at vi i løpet av kvelden kan runde odden her nord for den 4de bræ, da vi nu ser at driften har end mere nordlig retning. Vi har hørken igår eller før idag seet noget åpent vand, kun is så langt vi kan se. Dog synes vi nu at kunne se åpen sjø i sydvest. Og så kan vi merke på de knappe dønninger, der kommer ind at det er åpent vand i nærheten. Det er intet for os at gjøre endnu. Isflakene har pakket mere sammen end vanlig og den sørpeis der har dannet sig til flak er heller ikke så stor at man kan komme nogen vei på ski. Vi må således rolig finde os å drive på vort stolte isflak til vi får åpen råk eller vand engang.

Det har været helt vindstille idag siden igår eftermiddag, kun nu føles den lille luftning fra land.

Vi holder det gående med at promenerer rundt vor båt der rider stolt på sit drivende flak med seilene oppe, der gir os lidt læ, når vi skal indta vore respektive måltider, der forekommer 3 gange daglig. Om natten bræder vi seilene over os forut i båten, som vi har indrettet til soverum, midtskibs vort kjøkken og spisrum og plads for endel proviant akterut for resten av provianten og vore redskaper som vi har med. Ved siden av båten ned på isen står polarkjælken med skierne, stakkene og 2 par årer, der er fast bundne til kjælken, som da er forbundet med båten igjen med en fangline. Hver kveld gjør vi båten sjøklar for om mulig at vi om natten må tørne til i en fart at vi da har alt klar til start. Dønningen fra sydvest synes at tilta. Isflakene tørner allerede hårdt mot hverandre.

Tirsdag den 28. februar kl. 3.00 em.

Nu idag kl. 11 formiddag er det 7 døgn siden vi forlot

Quade Hook. Til Ebeltoft er vi endnu ikke nået og hvad tid vi egentlig kommer dertil blir nu mere og mer usikkert eftersom vi fremdeles ligger fast inde i isen og må tålmodig vente på en forandring enten av strøm eller vind som det bedst passer for at komme videre. Hovedsaken for os er at kunne nå land i god behold, uanseet hvorhen. Det ser nu ut for at vi er kommet os ut av den runddans der forekommer opunder land, da vi nu er kommet et godt stykke ut fra land og går nu nordover med god fart. Vi er nu snart tvers av odden mellom den 7de bræ og gengen Magdalena bay, som vi nu ser helt ind i bunden av. Åpent vand kan vi nu tydelig se i nordlig retning foran os. Sjøgangen har været i mere avtagen i løpet av dagen, den presser isen fremdeles tætt sammen så vi kan kun forholde os rolig indtil videre ordre fra de overnaturlige kræfter. Vi får slite dagen og natten igjennem på bedste måte selv om det nu begynner at bli ensformig. Heller ikke idag nogen vind kun en svak luftning fra land som vanlig.

Igår aftes så vi det vakreste nordlys som endnu har vist sig på himlen i vinterens løp, særlig dets farvenyanser var meget vakkert. Senere på kvelden igår hørte vi to kalvninger fra den 5te av bræerne. Temperaturen føles at være meget kald nu så vi må nu gjøre os benyttning av det bedste av Quade Hooks polarutstyr (skallerne), som fortiden er de mest verdifulleste da de er helt nye, men meget svak i sømmerne.

Senere på kvelden dønningerne har tiltat betydelig så de nu ligner høi sjø og meget knap. Det føles nu en luftning fra syd så vi skulde håpe det blev snart avlandsvind så isen kunde fordele sig i råker. Det går nu jevnt nordover vi er nu tvers av så fjeldet der skiller mellom den 7de bræ og Magdalene bay. Kl. 7.00.

Om fredags morgen kl. 7 lørnet vi ut for at begynne

Onsdag den 1ste mars kl. 3,30 em. drevet så langt i

Merkelig nok er vi nu kommet ind i Magdalene bay som har

været vort håb. Vi er nu midt i fjorden, men hvad hjælper det når også her er fuldpakket med is, den samme som vi har drevet med. Nogen fast is er her ikke. Vi speider længselsfuldt mot land og ser de gode landingssteder inderst i bugten på syd og nordsiden. Vi har seet åpent vand utenfor os idag, som om isen fordeler sig langer ute. Efter den høie sjøgang fra sydvest inat har den jo pakket meget sammen. Likeledes blåste det en kold bris fra samme retning, så der fik os til at klapre tænder i soveposen hele natten. Ut på morgenen stilnet det av samtidig som at sjøgangen la sig. Det har trukket op en tæt frostrøk eller vanddamp der stiger op mot fjeldene, hvor den omdannes tilsne, der nu falder svakt ned.

Nogen bestemt vindretning har det ikke været senere idag. Den luftning vi følger synes at gå rundt og kommer fra alle kanter. Det er nu vort håb at det snart må bli en avlandsvind der har sat isen ut og vi har kunnet komme os ind til land.

Torsdag den 2den mars var det et tæt snetykke hele dagen så vi hadde nok med å holde os på båten så nogenlunde ren, så man ikke blev helt sneet ned. Vi fik nok ingen rundtur i Magdalene bay som vi hadde tænkt os, vi drev jevnt videre nordover til vi skulde runde et høit fjeld nordenfor, der ligger 2 holmer ret utenfor. For os så det ut som om strømmen vilde sette os ret på en av dem. Vi var jo lidt nervøs da det om kvelden var en svær brænding, så vi har kommet til at gått nedentom hvis ikke strømmen har sat os klar av dem. Vi drev da videre i nordvest om kvelden. Det begyndte da at blåse en kraftig østenvind og hele natten lå vi og frøs så vi aldrig trodde vi skulde stå op igjen.

Om fredags^{3/3} morgen kl. 7 tærnet vi ut for at bgynde tilbakegangen ind mot land. Da var vi allerede drevet så langt i nordvest at vi fik ikke se land førend ut på eftermiddagen. Vi seilte

og rodde den hele dag uten å få spist noget andet end en halv plate
chokolade ,som vi fortæret om morgenen mens vi løp os varme i kroppen.
Sjøgangen var høi fra nord og vinden blåste tæt så vi kunde ikke
seile for mere end fokka. Vi holdt det da gående hele fredagen til
1/3 lørdag eftermiddag kl.6.00. Da hadde vi sat i toften i 36 timer
halvt gjennombløt av sjøvand. Vi har da kommet så langt ut som
tvers av den 5te bræ omkring 2 mil fra land.Længer ind kunde vi
ikke komme den dag. For is som da har lagt sig langt ut i sjøen
igjen efter en masse snefald der var om fredagen. Lørdags kvelden
fandt vi os et passende isflag,hvor vi drog båten op for natten,
og da kokte os lidt kaffe, for mere kunde vi ikke klare for vi var
så trøtte og forstivnet efter kulden og roning. Søndags morgen 5/3
våknet vi igjen kl.5.00. Med at vi drev i rum sjø med en svær sjø-
gang fra nordøst og en tæt kuling fra samme retning. Vi hadde den
største vanskelighet med at få båten av isflaket ,da det skyllet helt
over og vi blev bløte. Kjælke og vore ski som vi hadde med måtte vi
la bli igjen ,for at få lidt mere plads i båten , da en av os stadig
måtte sitte at holde båten klar for bræksjøerne,der stadig vilde
fylde båten. Endel sjøvand kom der dog ind,der straks frøs til is.
Takket vare Møklebyes færdighet i at styre med en åre kom vi os da
et stykke syd og længer under land i høide med 4de bræ kl.7 om kvelde
en. Da fandt vi os et isflak nr.3 ,hvor vi også der trak båten op
for natten. Indenfor os var der bare is så vi kunde ikke komme
længer den dag. Om mandag 6/3 tok vi det mere med ro for da var der
stille igjen,men vi hadde drevet langt ut med isen. Vi kokte os da
en kraftigere middag,der smakte fortreffelig og etterpå kaffe.
Så tok vi dag løst igjen. Denne gang kunde vi ikke ro men måtte
forsere os gjennem med at stake os frem med skistokkene .
Når kvelden kom hadde vi tat ind avdriften fra foregående nat så

kom vi ikke længer, for da blev isen s  tætpakket, at vi måtte gi op for den dag.

Dagboken fortsættes i boken side 18.

Da jeg har m ttet skrive med vante på , vil skriften være vanskelig   lese mange steder og papiret skiddent.

Søndag den 12te mars. Nu har jeg ikke hat anledning til at notere noget på grund av vor knappe tid siden tirsdag. Da var vi kommet så langt syd at vi var midt for Kingsbay ,men langt ute i sjøen. Allikevel blev vi helt stoppet av isen. Som viste sig som en eneste stor flate, så langt vi kunde se. Ingen åpen r k var heller ikke mere at se s  vi hadde da opgit h pet for at virkelig komme os tilland. Natten forut hadde vi delvis seilet og staket os frem gjennom store ismasser, vi hadde om mandags kvelden tat båten op på et isflak for at beskytte den for isen og for om mulig vi kunde få sove lidt. Dog blev det ikke lang søvn vi fik ro for. Vort ~~ixixix~~ isflak blev slått istykker av 2 andre, der t rnet sammen så vi blev liggende på den ene halvdel. ~~xx~~ Nu kunde vi ikke gå ut av båten for at skyve den av for ellers har vi blit gjennombl tt på benene og vi hadde da intet ~~tt~~ tørt at ta på igjen. Da vi har blit våte dagen forut og således ikke hadde mere   skifte. Heldigvis kom vi indp  et andet større flak og fik da sætte taljen fast i det og således hale båten av det første. Vi holdt det da gående som ovenfor nævnt til tirsdag aften, da vi blev helt stoppet. Senere ut på kvelden åpnet isen sig så meget at vi fik komme ut til en åpen r k længer ind mot land. Dette gik bra til ut på kvelden, da ~~xi~~ kom vi fast i et belte. igjen og blev liggende omtrent midt i det. Da begyndte vinden at friske på fra sydvest og sjøen gik høit. Vi inds  da at det bedste for os var at holde os i isen, da den gav os l  for sjøen i det længste, men det blev ^{nok} naturligvis ikke av lang varighet. ^{da}

Utpå natten har vinden tiltat til storm fra vest og et tætt snefald der lignet snesklette gjordem det dobbelt uhyggelig for os. Heller ikke så vi land. Vi kom først ut av isen. Der blev mere og mer opløst, og vi hadde da kunnet strække fokken og holde ret undav for stormen i retning mot land. Vi holdt det da gåfende hele natten og onsdagen med at kjæmpe og stake os fram gjennom isbeltene. Kaldt og surt var det så vi hadde stort ingen følelse igjen av det som kaldes for kropslig varme. Heller ikke hadde vi fått spist noget den hele dag, Så sent på onsdag kvelden kom vi da under land nord om Magdalene bay, da kom vi ind i det sidste isbelte, og det var nok det sværeste vi hadde passert den dagen. For flakene var større så det som hjalp os igjennem var de svære sjøer vi hadde ret efter og vinden likeledes. Det var da kun et at gjøre, enten briste eller bare for os. Båten mere seilet fremover på isen end i vandet. Et lettelseas suk gik fra os da vi endelig var kommet igjennem. Nu var det kun om vi skulde klare at holde ind til Magdalene bay, men det var ingen let sak for vi var da kommet så nært under land at det var vanskelig å holde ned på side da det gik svære bråtsjøer, så vi måtte holde ret undav vinden. Spændingen for os blev større og større jo nærmere vi kom land for vi så at vi ikke kunde klare at lande i det pålands- vær som da var uten at gå i hundene. Vi nærmet os en skarp odde, som stak lenger ut i sjøen og om denne odde eller fjeldpynt brøt sjøen kolosalt så det så ut som halve fjeldet stod i kok. Vi kom nærmere og nærmere selv om vi holdt så godt op som båten kunde klare med fokken. At ta til årene og ro var ingen tale for det kunde ikke hjelpe i den storm. Vi var da kommet i høide med odden men da var vi også så nært oppe i brændingen at kun en eneste bråtsjø til har villet gjort det av med os, hvis vi da ikke i sidste øieblik har rundet odden og holdt lidt mere ind igjen. Så nær på randen mellem liv og død har vi ikke været før og når jeg nu tænker

på den natten går det mig koldt nedover ryggen. Det var som skulde det være en dødsseillads. Endelig kom vi rundt odden og holdt mere efter vinden ind i en bukt, den første nord for Bagdalena bay. Da vi kom længer ind viste det sig at det lå en stor holme midt i bugten. Den forsøkte vi at komme i læ av, som også lykkedes os. Vi kom den så nær at vi fik høgge vor pikhakke fast til landkallingen for da at få ligge fast for storm og sjø til det skulde bli dag igjen. Vi var da så utmattet at vi følte ikke at kunne løfte en åre for at andøve på vinden. Frossen og gjennemblødt som vi var hadde vi mest lyst til et gå i vor kjære sovepose, dog en ad gangen. Møkleby skulde da gå først til ro. Så skulde jeg holde vakt men det varet kun en time. Så kom en tæt snesørpe ind fra havet og efter 10 minutters forløp lå vi tætpakket i sørpen, at båten likesom fløt ovenpå den. Nu lå vi fuldstændig fast og gik ingen vei, så vi besluttet at gå i soveposen begge to for bedre at få varmen for os, som vi da ikke følte stort til. Ved et ulykkestilfælde har der kommet sjøvand til vort vækkerur, den samme nat så det stanset og vi er nu helt kommet bort fra tiden. Fredags morgen viste det sig at den snesørpe var frosset så godt sammen allerede at den var gående helt tilland. Vi bestemte os da for at ta det med ro til lørdagen. Da blev det nok så sterk at vi kunde dra alt iland, derefter båten. Da hadde vi nådd vort store mål (land). Men det gik nok ikke som vi tænkte. Nat til lørdag blåste det en kraftig avlandsvind med snetykke. Isen slog revner og snart var den i drift utover igjen. Til vor store lykke hadde det slått sig en råk fra båten over til holmen så vi kunde med megen anstrengelse arbeide os gjennom og komme i læ av holmen og fik sat vort isanker (pikhakken) godt fast og efter en halv times forløp var bugten helt ren for is, men døningerne ind fra havet blev større og større. Så tok vi da løst igjen for at komme os ind til land men det var heller ikke så lett en sak. Imidlertid har det været sterkt

snefald så det har dannet sig sørpe på isen og dertil kom da av-
landsvind som gjorde sit til at det blev meget tungt for os at ro
op. Langt om lægge kom vi da ind i bugten og det viste sig da
at vi fandt et udmerket sted at lande ved. Landkallingen var heller
ikke så høi, kun en mandshøide. Det lå næsten i læ av dønningen så
det var forholdsvis smult. Vi var jo ikke sen med at begynde los-
ningen, som dog faldt vanskelig, da det var temmelig steilt, men vi
var ved godt mot selv om kræfterne var små så vi fik alt iland å
godt behold. Det var en underlig følelse å atter få kjende fast
grund under føtterne, som vi så smått har opgit å tro på. Som tak
Vi begyndte da straks med å lave en fordybning i sneen, der skulde
tjene til et sovested den første nat. Så satte vi et par årer over
og trsk seilene over der igjen så meget at det dækket over sove-
posen. Nu skulde jeg lave kaffe førend ^{vi} jag gik tiltro efter de
tunge strabadser, men til vor store skuffelse opdaget vi at begge
vore primusser var gått tætt og rensenålen hadde vi mistet.
Den fandt vi dog tilslut men selve nålen var brukket av. At gå
gjennembløtt og frossen i soveposen uten at få lidt varmt i livet
syntes vi ikke at kunne holde ut. Derfor tok jeg og slog parafin
i pannen på primussen og fik da til en lille fyr selv om det ikke
var sterk varme i den. Sådan holdt jeg det gående til jeg hadde
fått smeltet litt sne i kaffekjelen og det begyndt at bli varmt.
At få det kokt til kaffe vilde ta alt for lang tid. Så rørte jeg
heller ut en box melk med lidt sukker i for at få en deilig varm
melk. Det har da allerede blitt lys dag på fredag før en melken blev
varm. Jeg skulde da gjøre en bevægelse for at snu mig hvor jeg
sat og var da så uheldig at komme an til primussen og veltet så
hele panden med den deilige melk i sneen. Men til min undskyldning
må det sies at jeg i nattens løp var stivnet til i alle lemmer så
min bevægelse skyldes at mine lemmer ikke vilde funksjonere.

Nu viste det sig i det fortvilede øieblik at primussen begyndte at blusse av den opvarmningen den har fåt i forveien. Jeg pumpede den op og den begyndte om ikke helt saa dog paany og brände ~~zixx~~ saa at vi efter en stunds forløp kunde drikke den deiligste kaffe vi endnu har smakt; for er det engang at en rykende kopkaffe vil smake og oplive saa var det i et saadant øieblik som vi befandt os i fredags morgen. Sa gik vi da styrket og opvarmet tilro i vor sovepose, som da efter alle strabadser var blit temmelig tung og bløt. Vi sov da til ut på eftermiddagen; saa tørnet vi ut igjen for at lave os en snehule i skavlen herunder bakken. Det gik ganske fort. Som tak over har vi teilene og derover sne igjen. Vi slog vi istykker kassene for at lægge under os hvor vi sover og saa stuete vi da inn vore andre saker i hulen og vi begjinder os aldeles vel herinne. Den beskytter os godt mot vær og vind saa det føles ganske lunt. Igaar lørdag laa vi og strakte os hele dagen vi spiste bare engang og det var paa formiddagen. Da kokte vi os havregrøt; og det er sandt at aldrig før i mit liv har havregrøten smakt mig saa godt som igaar. Møkleby forsikret det samme at det var den bedste grøten han endnu hadde smakt. Og vi bestemte os for at koke havregrøt hver morgen saalange vi hadde gryn.

Idag søndag den 12. mars har vi ogsaa tat med ro. Vi følger at vi maa komme os til kræfterne igjen. Vi er stive i alle lemmerne og vore hænder og føtter er saa godt som følesløse. Vi faar nu ligge i posen for at tørre paa skindet vore vaate klær indtil det blir bedre vær saa vi kan komme os sydover langs med landet, hvis vi ikke skulde bli hindret av is igjen. Idag har vi hat snefok, og bugten ligger tilfrosset med is. Vor baat, som vi ikke kan klare at trække op, for landkallingen, ligger godt fortøiet her ved siden av. Det ser ut for at den ligger bra; bare vi kunde faa beholde den saa vi kunde komme os herfra saasnart været tillater det. Det er fremdeles vor be-

stemmelse at komme først til Krossbay for at ta undersøkelse efter Georg Nilsen, som jo er og var vor bestemmelse med denne ekspedition.

Lørdag den 18. mars.

Nu har vi straks slit igjennem denne uke. Den anden dag et kopi, av den første-med at lave mat 2 a 3 ganger om dagen, saa holde sig i soveposen resten av døgnet. Været har jo været godt nogen dage; men isen som altid hindrer os har ligget tæt herinde i bugten, og likebedledes ut over hele sjøen, saa vi er nødsaget til at holde os i ro her. Det indtil det blir en forandring med isforholdene, saa vi kan komme os natsydover. Vi føler os nu ganske rask igjen efter at vi har faat tat os sammen i disse dage. Vi kan ikke foreta os nogen turer ute da vi intet har at ta paa benene, skoene vore er helt gjennembløte og stivfrosne. Heller ikke har vi nogen tørre skaller. Møkleby er det værst med; han har maattet surre om benene nogen klædningsstykker saasom en halvtør bukse paa det ene og en vante og en skjorte paa det andet ben, Det^{te}-var alle-koede da vi laa og seilet mellem isen, saa nu faar vi pent holde os inde i vor lune snehytte til vi tar løs for alvor, og det er vort ønske at den dag ikke maa bli fjern. Dagen falder os lang, og de søvnløse nætter endda længere. Vi faar litet og intet sove, da vi er avskaaret for at faa bevæge os ute, er det let tankelig hvordan tilværelsen maa bli. De smaa øieblik vi falder i søvn plages vi som av mareridt; vi drømmer at vi fremdeles er i drift med isen stadig lenger og lenger nordover, og vi er i stadig angst for de mange skjær ~~hvor~~ og holmer, som brændingen fører og nærmere og nærmere. Og vi synes at se vor visse undergang; stadig føler vi den gyngende bevægelse under os, og stadig hører vi isens skuring mot baatsiden, som om den for hvert øieblik vilde sageden over, og vi gaa tilbunds. Sandt og si er jo saadant ingen behagelig følelse for os, vi er kommet os vel iland, men hvad vi oplevet der ute mellem isen er likesom brændt fast i os. Bedre maa det nok bli naar vi kommer os til Quade Hook og det snart.

²⁰
Søndag den 14. mars.

Vi blev haardt skuffet da vi kom ut idag og fik se at vor baat var borte. Den har inat paa grund av den store dønning; den har slit av begge tampene som den var fortøiet med, og gaat tilhavs. Nu faar vi bli rolig her hvor vi er indtil videre. Det var jo vort store haab og kunde faa beholde baaten, saa vi, naar været tillot det, kunde stevne hjem over igjen. Vi indser klart at vi maa avvente tiden paa bedste maate til her kommer en fangstskute, og vi kan bli reddet. Det kan nok bli en lang og haard tid for os naar vi ikke slipper op for mat og brændsel; men vi har den gode tro at vi maa kunde skyte os noget saa vi kan avhjelpe den største nød. Noget til brændsel kan vi ikke gjøre stor regning paa endnu da det er meget sne og is langs stranden. Proviant har vi til midten av april naar vi ikke spiser mer end 2 gange om dagen. Olje har vi mindre av, kun til utgangen av mars. Vi koker saa meget om morgenen at vi har til aftens, som vi spiser kold. Til aftens koker vi bare kaffe.

Tirsdag den 21. mars.

Nu idag er det 4 uker siden vi forlot Quade Hook med den forvisning at komme snart tilbake igjen. Hvem kunde tænke at vi skulde komme saa avsides og maatte kjæmpe, og vi har kanskje den største kjæmp for tilværelsen igjen at utkjempe førend vi kan se vor redning eller vor undergang imøte, hvem vet? Vi har nu det haab at de gode herrer paa Quade Hook har stillet undersøkelser i Krossbay efter os, og da rapportere til Tromsø med opfordring om at få en skute opover for at ta nærmere undersøkelser langs kysten nordover. Det kan jo let tænkes av alle at naar man ingen spor finder efter os i Krossbay at vi da muligens er kommet i is og har maattet ta nødlanding etsteds nordenfor, og da behøver hjelp snarest mulig. Det vil i alle tilfælder ikke være forsvarelign nok at erklære os for spurløst forsvunden bare med at slaa sig tilro med at vi ikke fandtes i Krossbay. Tiden vil nu vise hvad der vil

bli gjort for os førend vi nedskriver nogen videre anklage mot dem som er vore overordnede.

Tirsdag den 28.mars.

Vi fik idag morges besøk av ræven. Den var og reviderte vore tomboxer utenfor hulen vor. Vi hørte den snuse omkring og tilslut tok den turen op paa taget over vore hoder og forsvandt. Nogen fælde har vi ikke sat efter den, da vi har knapt paa material, som kan passe til det bruk, og for det andet har det været snefok hele foregaaende uke, saa vi har holdt os indendørs hele tiden. Møkleby har idag gjort et godt arbeide med at rense vor primus som pludselig var gaat tæst. Han tok ut brænderen for at blaase den ren; men det er ingen let sak, naar man ingen verktøi har til det bruk. Han maatte bøie til en spiker i form som en skruenøkkel, og saaledes fik han lure brænderen av og paa igjen. Nu er primussen i sin fulde orden igjen.

Onsdag den 29.mars.

Idag har vi som en festdag, da det er Møklebys aarsfest i anledning sin 13 aarige jubilæum bryllupsdag. Vi har i anledning kokt kaffe ved siden av grøten til frokost og kakao ved siden av grøten til aftens. Vi gjør stor indskrænkning for at parafinen og maten skal strække længst mulig. Dagene gaar langsomt men sikkert med at fordrive tiden i soveposen; det har været meget koldt nu om dagen saa vi har ikke hat anledning til at gaa ut paa mangel av vort lille utstyr i klær.

Fredag den 31.mars.

Vi hadde igaar tat en tur rundt odden herute for at komme over til Magdalene bay. Veien er nok længer ~~end~~ herfra end vi før hadde tænkt os. Det er nok omkring en times gange herfra; vi maa passere et par fjeldpas og fjelder herute, som er lidt vanskelig å komme rundt. Vi var for at utse os en plads for at flytte til, da vi længer syd kan holde utkik over havet og faar mere godt av solen, som vi helt

savner her ret opunder fjeldet mot nord. Det ene av vore to store spørsmål, som dreier sig om mat og brændsel, blev også løst da vi opdaget en masse rækved i de smaa bugter hvor stranden er lav. Vel nok kan det være meget daarlig ved iblandt; men vi ser allikevel med glæde til den. Saasnart det blir stadig vær begynner vi på flytningen. Det er vor mening at i slutten av mai nå de første skuter der kommer på småfangst, kunde vise sig her i Magdalene bay og rundt kysten her da det ser ut for at være gode steder for storfugl. Det andet store spørsmål er kjøt. Vi er bestemt for at ta streifturer indover fjeldene heromkring for muligens at træffe paa ren. Vi ligger vistnok bra til for at kunne træffe paa dem, hvis ikke faar vi spise stormaase til her kommer nogen bedre fugl. Utsikterne for at kunne klare sig utover vaaren er ikke saa daarlige. Vi er glade for at vi har den sidste mars idag. Tiden har gaat saa utrolig fort, og vi er tilfreds med forholdene som de er; vi er friske og raske paa sjæl og legeme og har endnu mat og brændsel til midten av april. Solnedgangen igaar aftes var noget med det vakrest man kan se ute i guds frie natur. Vi blev som helt nye mennesker igjen, efter nu at ha ligget stille i vor snehule i 20 døgn. Vi følte os lidt stiv og vaklende paa benene; men det vil snart gaa over naar vi nu faar anledning til at komme os i daglig bevægelse ute.

Søndag den 1ste april.

Det ser ut for at vi skal faa en god april med sol og varme dage, da den har begyndt med pent vær og solskin. Vi maatte ut idag for at slikke lidt solskin; det var en behagelig følelse for os, skjont det er meget koldt idag. Isen som har ligget tyk over hele bugten siden vi mistet basten, gik ut inat da det var en sterk østenvind, som begyndte igaar morges. Vi ligger nu dypt nede i sneskavlen som stadig har vokset, da det altid blaaser her ned fra fjeldene. Ofte om morgenene naar vi skulde gaa ut, har vi først maattet spade

sneen ind i hulsen for at faa saa megen aapning i indgangen at vi kunde krype ut. Paa taket ligger ofte saa tykt lag at vi knapt har kunnet set lysning igjennem. De gangene det forekommer saa tæt snemasse over os kan vi ikke faa primussen til at brænde, da det blir for meget fugtighet indenfor i hulen, saasnart det blir vanddamp. Vi har idag hat en masse sne at ta væk førend vi kunde faa lys og luft-Cirkulation ind igjen. Vi er ^{for} daarlige i benene endnu til at kunne foreta nogen længere tur, særlig Møkleby; han har følt sig meget uvel i den senere tid; men vi vil haape at vi maa bli bedre igjen, saasnart det blir varmere i været, og vi faar være ute om dagen. Vi maa nu begynde at set os om efter føden, saa vi kan ha noget at fortsætte med, naar resten av vor proviant er slut.

Vi har lagt vore planer og tat de mindste som de større ting i betragtning. Nu er det om at faa anledning til at realisere dem saa godt vi kan. Vi har gjort os klar over at maatte bli her til slutten av mai eller begyndelsen av juni maaned, førend vi kan gjøre regning paa at her kommer nogen fangstskute som vi kan slippe herfra med. Hvad der nu gjøres og vil bli gjort for os fra Quade Hook eller Tromsø kan vi ikke gjøre os nogen forestilling om, da meningerne blandt de der kan og maa gjøre en undersøkelse kan være høist forskjellige om vor virkelige existens, laaste i Fløitens, men uten resultat. Skuten som

Tirsdag den 4. april.

Nu idag er det den sjette uke siden vi forlot Quade Hook. Det kan nok bli 6 uker til før vi kommer tilbake dertil igjen, inden den tid er vi nok kanskje trod for at være helt forsvunden med døden tilfølge; værst vil det være for vore kjære paarørende, som maa la sig nøie med de efterretninger som blev sendt dem, hvis her ikke blit igangsatt en grundig undersøkelse langs kysten for i alle tilfælder at finde et sikkert bevis, som kan bekræfte vor bortgang eller vor endnu gode vedlikeholdelse av livet. Vi var bestemt for at ta os en fjledtur

idag; men det har været snefok i hele dag og dertil en tyk frosttaake, som ligger over hele landskapet, saa vi er nødt til at holde os i vor lune hule indtil videre. Vi var en liten streiftur over til andre siden sydover igaar, da det var saadant pent vær. Noget fugleliv er her endnu ikke, da det har meget let for at danne sig inn is inne ved land. Endnu igaar laa det tynd issørpe langt utover sjøen. Nogen dønning eller drag er det ikke i sjøen er saa rolig som skulde det være en liten vanddam herute; det beviser jo at det er stille vær overalt paa store strækninger.

Onsdag den 5. og torsdag den 6. april

Sterk kulde med frostrøk, paa grund av kulden kan vi ikke gaa ut. Likeledes er det fredag den 7. april.

Mandag den 10. april.

Vi hadde idag en stor overraskelse ved at faa se en fangstskute komme forbi bugten herute. Møkleby skulde just ut en liten tur for at se i været og vind og med det samme fik han øie paa kutteren som kom rundt odden her nord. Han ropte ind til mig med det samme han løp avgaarde ut mot odden: "Her kommer en fangstskute". Jeg op i en fart uten at ta noget paa benene eller hænderne, grep riflen og revolveren som begge ligger lad, og løp efter Møkleby ut på odden mens vi skrek av fuld hals, skjød i luften og blaaste i fløitene, men uten resultat. Skuten som gik med fuld fart, gik videre utover i isen uten at ha bemærket os som stod ute paa odden, og frøs og var aldeles hæs i stemmen, som næsten ikke hørtes mer. Det var da at komme os tilbake igjen og varme os op med lidt kaffe, som vi kokte. Det var den første fangstskute vi saa; men her kommer nok flere op under land da vi ser Baksisen driver nordover ikke langt ute. Det har været meget koldt i de senere dage med overskyet luft, saa det har ikke været noget for os at gaa ut efter, da solen ikke har skinnet.

Tirsdag den 11. april .

Idag er det syv uker siden vi forlot Quade Hook. Vi tæller nu ikke længere dagene; men uker som blir maaneder. Vi har idag været en tur indover fjeldene mot Magdalene bay for om mulig og se noget levende av et eller andet slags; men intet at se, kun et rævespor var alt vi saa paa vor inspektion. Terræget var ikke av den sort hvor man finder nogen vegetation. Det forekommer nok bare i dalstrøkene og langs fjeldsiderne nærmest kysten. Det forekommer at det er blit en mildere temperatur i luften saa det var helt opfriskende at komme ut; men vi er nok desværre ikke saa nær, vi er svakere end vi selv har trodd. Kræftene er allerede meget smaa, bare efter denne tur paa to a tre timer følte vi os helt slap som efter en tung dagsmarch. Endda har vi mat og brændsel til omkring den 20. ds. men vi maa nok finde noget av begge deler inden den tid, om ikke andet saa har vi bestemt os for at friste tiden med røkke og renmose. Renmose har vi forsøkt og den smaker god, og enda bedre vil den nok bli naar den blir kokt.

Onsdag den 12. april.

Ogsaa idag har vi været en tur sydover langs med landet hen imot Magdalene bay, da været har været meget pent og temperaturen ganske mild. Her ute ved fjeldet skjøt Møkleby den første stormaase om med et haglskud. Av haglskud har vi bare 25, saa de er for os meget værdifulde; av rifleskud har vi 50 og av revolvereskud 100.

Det er hvad vi har av amunnition; er vi heldige kan vi klare og skyte noget med den naar det ikke blit for meget bom. Av den første stormaase kan vi faa meget, et maaltid mat til os selv, agn til maasen, som Møkleby har godt haab om at kunne fiske med angel, eller selvskud med revolveren, og mat til ræven, som vi vil sette en fælle efter, da det viser sig at være en masse ræv her omkring. Al is er nu gaat ut av bugten, og fra land rundt om her; viser sig allerede en masse alker her paa bugten. Likeledes ser vi snædden ligge

herute og boltre sig behagelig. Føden er os meget nær, men allikevel så nær, men allikevel så fjern. Om vi skytter noget her i bugten eller på sjøen i heletat, kan vi ikke række at nå det uten noget hjelpemiddel. Vi trøster os med og friste tilværelsen med som før nevnt i en 4 ukers tid eller til slutten av mai når eggetiden begynner, da er nok den værste tid over.

Søndag den 11, april (1ste påskedag)

Vi har været i vigør hele dagen med at rusle rundt ^{her} omkring, sydover til vor utkiksplass for at se til vort signal, som vi satte op igår på det fremspringende næs nedenfor det første fjeldpas her syd, samtidig som vi nu samler rækved om dagene for at fyre med da vor parafinbeholdning her tat slut. Vi har idag været så heldig at få 3 alkekonger, som Møkleby; av dem har vi friskt kjøt for en dag, samt agn for stormåsen, som vi tror at kunne få på selvskud samt rævemat. Vi skjærtorsdag spiste vi vor stormåse kokt i grønne erter; den smakte delikat. Den var står fuldt på høide med den bedste hønere, i hvad som angår smak. Likeledes spiste vi den sidste bit av vort brød, som vi har gjemt på i over 1 maaned for at ha den til påske. Langfredag flyttet vi over i vor nye snehytte, som vi har lavet os her i sneskavlen. Den er penere og bedre end den første. Efterpå om kvelden festet vi med den sidste sardinbox, ^{vi} ~~vi~~ delte og svart kaffe. Kaffen smaker os udmerket selv om der mangler både fløte og sukker. Idag 1ste påskedag har vi kokt den første reinmose sammen med den sidste box kjøt og erter for at få en mere tilsætning av grønsaker og drøie den mer ut. Reinmosen smaker meget godt for os og den kommer os nok til megen glæde for eftertiden. Isen ligger nu langs med hele landet og inne i bugten, så noget fra sjøen kan vi ikke komme tillivs endnu. Vor eneste tanke og interesse den hele dag er mat. Kan vi få noget av den, kan vi sparke tiden ihjæl til våren, da vi sikkert tror at kunne bli observert av en eller anden fangstskute, som kommer her-

18/4 - 22

- 25b -

Vi tror nu bestemt at vi må være antat som død både paa Quade Hook og hjemme efter så lang tids fravær. Det forekommer os meget sløft og uansvarlig at den der skal kalde sig for bestyrer av den norske geofysiske stasjon paa Quade Hook, hr. Dr. Stoll, der har igangsatt og git os ordre til at foreta en hjelpeekspedition til fangstmand Georg Nilsen, og som blev mislykket av uforutsette hindringer for os. Når han traktet så efter at få æren av at komme en fangstmand til hjelp, så synes vi nu at han har måttet få ~~sak~~ igangsatt en skute for at lete efter os langs kysten nordover selv om det er utenfor Kingsbay; så meget må ethvert menneske kunde tænke sig og så meget forlanger vi at han dr. Otto Stoll skal stå til ansvar for os enten vi kommer levende eller død herifra. Det er efter hans ordre vi er reist ut.

Vi har indskrenket os til et spise så litet som mulig, bare en halv alke pr. mand pr. dag. Det kan ikke være andet å vente end at vi må knæstes av og går nedover; dertil kommer at vi ligger i en iskjelder med sne og is over og under os så vi ofte må fryse til vi er halvt stive, når det er kaldt i været. Det er nok ikke alle som kan tænke sig vor tilværelse her for at kjempe for livet i det håp at vi engang når sommeren kommer, kan få en avløsning. Hvor meget har vi ikke freaset og slitt oss i denne tid siden vi forlot Quade Hook, og det i den skerpaste tid av vinteren under bar himmel på Nord-Spitsbergen. Men vi lever da gudskelev endda idag.

Lørdag den 13. mai spiste vi det sidste av vort medbrakte kjøtt. Det skulde være en festdag så vi feiret lille Mariannes Høklebys 5te fødselsdag. To skær kakao hadde vi igjen, som vi blandet ut i den sorte kaffe. Vi hadde da en meget skarp kuldeperiode, som varte i toke dager med snefeld og kold nordøst vind; så hvis denne har været i 2 dager til, har vi nu været frosset ihjell; for vi hadde da freaset oss så vi kunde finde for at få en varm kopp kaffe, og riste en kopp grønne bær, som vi lovet av i 3 dager, da vi ikke kunde komme oss ut. Vi forsøkte

nogen solskinsdager har det ikke været på lunge. Ennu har vi litt mat igjen av vår medtatte proviant, en box kjøtt, noen poteter og litt grønnerter i en box, det har skrantet med oss efter som det har gått tilbake med vår mat

Vi har allikevel idag spisti anledning dagen hver sin alke i to måltider med nogen få poteter, og kaffe som kan strekke til til slutten av denne måned. Vi kan langt fra ikke ha råd til at spise os mat med fuglekjøtt selv om vi trenger det meget på grund av forlitet ammunisjon. Møkleby var ute igaar morges og skjøt 5 alker på 3 skud. Det er Møkleby som besørger jagten da han er en mester i å skyte og omsorgsfuldt overveier hvert skud. Jeg derimot besørger transporten av vor kjære rækved som vi finder syd på stranden. Det er vort inderlige ønske at vi kan holde det gående ut denne måned, da vi tror at vi i begyndelsen av juni har håp om at finde lidt eg, som kan erstatte kjøttet når vi ikke har flere skud. Vi har innskrenket os til at spise så litet som mulig, bare en halv alke pr. mand pr. dag. Det kan ikke være andet å vente end at vi må kræftes av og går nedover; dertil kommer at vi ligger i en iskjelder med sne og is over og under os så vi ofte må fryse til vi er halvt stive, når det er koldt i været. Det er nok ikke alle som kan tænke sig vor tilværelse her for at kjæmpe for livet i det håp at vi engang når sommeren kommer, kan få en avløsning. Hvor meget har vi ikke frosset og slit ondt i denne tid siden vi forlot Quade Hook, og det i den skarpeste tid av vinteren under bar himmel på Nord-Spitsbergen. Men vi lever da gudskelov endda idag.

Lørdag den 13. mai spiste vi det sidste av vort medbrakte kjøtt. Det skulde være en festdag da vi feiret lille Marianne Møklebys 5te fødselsdag. To skeer kakao hadde vi igjen, som vi blandet ut i den sorte kaffe. Vi hadde da en meget skarp kuldeperiode, som varte i seks døgn med snefald og kold nordost vind; så hvis denne har været i 2 døgn til, har vi nu været frosset ihjel; for vi hadde da brændt alt som vi kunde finde for at få en varm kop kaffe, og riste en kop grønne ertter, som vi levet av i 3 dage, da vi ikke kunde komme os ut. Vi forsøkte

at gå ut for at komme efter rækved, men måtte snu da kulden var alt for sterk. Så paa tirsdag den 16. mai fik vi da et straalende solskin, og varme som vi fik nyte med velbehag samtidig som vi da var saa heldige at faa skut en alke, som vi forsøkte for første gang at spise hel med hode og hele indmaten for at nyttiggjøre os saa meget som mulig av fuglen. Det var en hel del delikatesse at spise selv tarmene; det smakte som østers for os. Den 17. mai igaar ogsaa en god dag for os med pent vær. Møkleby hadde skut den første Lunne som vi spiste med hode og indvolde. Igaar aftes skjöt han en alke, som vi har spist idag. Nu har vi et haglskud igjen av de medbragte 25. Derav har vi spist 19 fugler i det hele 6 fugler, som er blit liggende igjen i fjeldet; de har vi desværre ikke faat. Nu har vi en kop grønne erter igjen, som vi har til mat en dag. Det er alt vi nu vet om, det er meget sandsynlig at vi ikke kan klare os ut mai som vi til denne dag saa smaat har haapet. At vi skulde kunne leve av at skyte fugl med riflen eller revolveren har vi ingen utsikt til, da det er alt for vanskelig at komme dem ~~kihjæl~~ paa hold; heller ikke fik vi noget paa selvskud som vi først hadde trod, og ingen ræv i fællen som vi satte ut. Det er sørgelig baade for os og for andre mennesker at tænke sig at vi har kjæmpet for livet nu i 3 maaneder i den skarpeste vinter, og saa naar vaaren og sommeren holder sit indtog til liv, saa maa vi opgi livet i den værste hungersdød. Her er jo rikelig med mat av al fugl; men naar vi ingen hjelpemidler har at ta dem med, saa maa vi lægge os ned for at sulte ihjæl. Vi er allerede saa avkræftet at vi føler ikke mer sulten gjør sig gjældende; kun er vi saa legemlig slappet at det er saavidt at benene vil bære os. Det kan jo ikke bli saa mange dager til før vi er helt færdig med denne kamp. Menneskelig seet øiner vi ingen utvei og vi tør ikke mer håpe på at komme herfra med livet. Vi maa nok nedlægge vor kamp her som vi har gjort os fortrolig med. Vi maa sulte ihjæl her ikke langt fra mennesker eller fra Kingsbay, men ingen mennesker kan vel tænke sig at vi lever endnu den dag idag 18. mai

og bare har 13 dager til vi kan skrive juni.

Lørdag den 27.mai.

Endnu lever vi med liv idag skjønt vi har hat en kuldeperiode nu i fem døgn som vi har trod at vi ikke mere skulde overleve. Det var fra den 21. til den 26. mai, da var det kulde og snestorm hele tiden uten stans; heller ikke hadde vi meget at spise, kun 2 alker i 5 døgn og litt kaffe. Det føk fuldt med sne ind i vor hule saa vi maatte spa frem soveposen for at få den meste sne av den. Dog smeltet det saa meget at da det led paa det fjerde døgn, kom smeltevarme igjennem posen og vi var bløt til skindet der vi laa; men vi kunde intet andet gjøre end at ligge hvor vi laa. Vi var da helt overgitt til at dø hvor vi laa av sult og kulde, som mer og mere gjorde sig gjældende for hver dag som kom uten at vi saa nogen bedring i været. Det var endda de haardeste dager vi har hat paa denne tur; men vi har med guds hjelp også overstått den prøve uten nogen men. Igår fredag den 26. var det pent vær igjen med solskin og klar himmel, dog meget koldt sydvestvind; men vi fik anledning til at komme os ut. Jeg var og hentet rækved, og Møkleby var borte ved fjeldet og var saa heldig og skyte 5 fugler, 4 lunner og 1 alke. Det var meget av dem igaar, saa det var gunstig at komme dem paa hold. Nogen dager kan der ingen fugl være, saa det er saa usikkert mangen gang om man faar nogen til morgendagen eller ikke. Nu den 21. mai kl. 11 formiddag var det 3 måneder siden vi forlot Quade Hook med det formaal for øie at komme en mand til hjelp, som det var frygt for at han hadde det vondt. Men det er vel ikke et menneske som idag vil tænke sig at Møkleby og jeg endnu er i live og fremdeles kjemper for tilværelsen dag for dag i det haap at vi engang kan faa et gunstig øieblik til at komme herfra. Det er os en meget stor gaede at tænke sig at vi intet tegn til ~~en~~ nogen eftersøkelse efter os har seet foretat langs kysten. Det skulde være det letteste at kunne igangsætte for om mulig at finde et spor eller en rest efter os; men enten det nu er søkt meget eller

litet efter os, saa har det endnu ikke bragt til noget resultat. For mennesker er vi for længe siden død og selv vet vi ~~at~~ ikke hvor længe vi kan holde ut med livet. Vi er nu ikke rar efter al den strenge kulde og delvis mangel paa mat. Maatte det snart bli en forløsning med os. Vi har haaset paa at vaaren maatte komme ; men endnu er det fuld vinter, alt fugleliv har strømmet til ; igaar hørte jeg lommen for første gang og edderfuglen gir tegn paa at gaa op og lægge eg; men det er endnu for meget sne og kulde. Idag kokte vi det sidste av for kaffe; men vi har ~~gjemt~~ gjemt paa gruten fra før saa vi kan endnu ha en smak til månedens utgang. Salt er vi nu ogsaa sluppetop for, saa vi maa benytte sjøvand sammen med sne, og det erstattersaltet for os. Vi rasjonerer og fremdeles med en halv fugl om dagen, som vi føler at kunne klare os med; takket være Møklebys færdighet i at skyte har det gåt godt med riflen ogsaa at træffe i fjeldet, saa det har holdt sig gående med fugl til idag, og vi kan se den 30. mai med det som vi nu har. Revolveren blir den sidste ~~riff~~ utvei for os; endnu vet vi ikke om vi kan finde nogen eg, som vi har som et siste haap, og det er ogsaa vor sidste utvei til at kunne klare os til det muligens kunde komme en skute her forbi i løpet av midten av juni.

Den 30. mai 1922, saa vi 2 skuter gaa nordover; men de gik meget langt fra land saa de kunde ikke praies. Den 4. juni saa vi en skute gå sydover igjen muligens en som hadde ventet fangstfolk nordenfor. Ogsaa den gik langt fra land.

Idag har vi mandag den 12. juni, og hermed vil min dagbok slutte da jeg føler mig saa svak at jeg neppe kan skrive. Vi har ligget nu siden den 4. juni og kocht 4 ganger bullion av fugleskindene som vi har gjemt paa. Idag kokte vi det sidste; det er Møkleby som muligens klarer at faa kocht med sine sidste kræfter. Nu for øieblikket passerer en skute nordover igjen, men langt ute. Idag kan vi si at vi virkelig føler sommervarme for første gang.

Mandag den 12. juni 1922.

Hr. Direktør Krogness

Tromsø.

Førend jeg lukker mine øine for sidste gang vil jeg gjerne ha sendt Dem nogen ord, ikke for mit vedkommende, men for min kjære mors skyld, som nu i mig mister sin forsørger og således sitter tilbake uten nogensomhelst økonomisk understøttelse. Det er angaaende livs eller ulykkesforsikring, som jeg endnu ikke har blitt klar over. Hver gang jeg har talt om den til dr. Stoll, har han alltid git et undvikende svar, og latt som om han ikke har villet hat noget med/saken at gjøre. Men under et saadant tilfælde som dette vi er kommet ut for, kan man jo ikke bli tilfreds bare med et kort svar. I tilfælde denne min skrivelse nogen gang skulde komme Dem ihænde, at jeg da samtidig minder Dem om at der tilkommer min mor den del av forsikringen, som tilfalder mig, hvis der ikke allerede er gjort. Det er for min mor jeg ber Dem om at gjøre det bedste saa hun ikke blir stillet paa den bare bakke med det samme jeg er borte, jeg som skulde være hendes alders trøst. Likeledes maa jeg faa notert mit tilgodehavende, som jeg vilde sette pris paa at faa utbetalt til min mor.

Transportarbeide mellem Kingsbay og Quade Hook	kr. 200,-
Kostgodtgjørelse for 3 måneder (denne tur)	" 900,-
For 4 fag gardiner	" 50,-
Utlagt for et gevær til oppudsning og istandsættelse	" 20,-
Et par gummistøvler som er brukt i stasjonens tjeneste	" 40,-
	<u>kr. 1210,-</u>

Transport kr. 1210,-. Dertil kommer fuld løn til den 5. september 1922. Haaper De hr. Krogness ikke overser denne min skrivelse, men tar Dem av saken for hvad som ikke allerede er utbetalt. Til dr. Stoll skylder jeg for cigarer omkring kr. 35,-, som jeg ber maa bli tilbakebetalt, hvis han ikke har gjort krav paa dem. Det er sørgelig baade

Mandag den 12. juni 1928.

for os og endnu mere for vore paarørende at engang faa vite at vi har kjæmpet og stridt nu i over 3 maaneder den haardeste tid av vinteren i en snehule, som helt og delvis fæk fuld med sne for os.

Og nu naar vi idag noteres den 12. juni, ligger helt avkræftet av sult og kulde saa vi ikke mer klarer at staa op av posen, men venter paa den milde forløsning, døden, som er en befrielse for denne verden.

At vi ingenting har seet av hvad som er blit gjort for os for at finde muligens resterne av noget langs med kysten her nord; men vi vil ikke bebreide nogen derfor; vi har gjort hvad vi har kunnet for å forsøke på friste igjennem til eggetiden, som vi trodde vilde inntreffe først i denne måned, men paa grund av den sene vaar, som nu først begynder, har jo fuglene endnu ikke lagt op, og vi ligger nu helt avkræftet og hjælpeløse og langsomt sulter vi ihjel til skræk og advarsel til de som kommer efter os til Quade Hook om at ha bedre utsyn i alt baade proviant klar og særlig polarutstyr, som det har været meget litet av, hvis der paa Quade Hook ogsaa skal være hjelpe-stasjon for fangstmænd. Meget var det vi har kunnet fortalt Dem hr. mig, Krogness, som De sikkert med glæde har villet hørt paa; nu herigjennem vil jeg ikke offentliggjøre noget der vil mere skade end glæde Dem; vi har gjort vort bedste og kan ikke mere. Min sidste bønn til Dem er at der blir sørget godt for min kjære gamle mor i økonomisk skulhenseende. Jeg takker Dem paa forhaand, for jeg vet at De vil gjøre da i Deres bedste. Gode ned og vil avslutte for at skrive nogen ord til mor. Naa gud ve Mottag da tilslut min hjerteligste hilsen til Dem og ogsaa Deres familie fra mig tiden, og vær han velsigne sine barn saa du kan see glæde av dem med tiden. Fæk for den tid vi har været sammen, haaber du tilgir mig, hvis jeg ikke har været mot dig som jeg skulde være. Saa tilslut mottag min hjerteligste hilsen.

Harald Simonsen

En hjertelig hilsen fra din kjære bror

Harald

En special hilsen til alle dine. Din bedste tak og hilsen til betrea for al hendes godhet mot mig. Farvel for sidste gang i Jesus navn.

Mandag den 12. juni 1922.

Til dig min kjære bror Leif!

Ja min kjære bror, dette er nu avslutningen paa mit unge liv. Døden som jeg har gjort mig fortrolig med vil snart indtræffe som en herlig forløsning og befrielse fra disse lidelser, som min kamerat Møkleby og jeg har utkjæmpet for muligens at friste tilværelsen helt ut. Men nu staar vi paa skilleveien til den sikre død. Min sak er opgjort med gud, og jeg har faat fred og ro med ham, saa jeg vil ønske at vi samles i himlen tilslut hele familien. Dette er min sidste kraftanstrengelse og skrive de sidste linjer til mor og dig i haab om at den engang vil findes, denne dagbok og dig overrakt, det skal være min sidste hilsen til dig. Min bøn til dig er at du maa ta dig av mor paa hendes gamle dage, og være god mot hende, som du altid har været. Jeg har tænkt mig at hvis denne bok kommer dig i hænderne denne sommer, saa vil jeg fordele mit lille efterladenskap saaledes:

Du skal med rette ha mit møblement som staar hos min søster Anna; derimot faar hun gramofonen, platerne og de billeder som tilhører mig, saa har ~~XXXXX~~ dere da alle en erindring efter mig, hvis det ikke allerede er skiftet. Og saa ber jeg dig overbringe min skrivelse til Krogness, som du finder her foran, og i tilfælde han ønsker at faa en avskrift av denne min dagbok, samt hvis fru Tora Møkleby, Sandnessjøen, skulde ønske en avskrift at du vilde gjøre mig den tjeneste. Saa har jeg da ikke mere at ordne med og vil avslutte for at skrive nogen ord til mor. Maa gud velsigne dig og hele din familie frem i livet saa det maa gaa dig og dine vel i fremtiden, og maa han velsigne dine barn saa du kan faa glæde av dem med tiden. Tak for den tid vi har været sammen, haaper du tilgir mig, hvis jeg ikke har været mot dig som jeg skulde være. Saa tilslut mottag min hjerteligste hilsen.

En hjertelig hilsen fra din kjære bror

En speciel hilsen til alle dine. Min bedste tak og hilsen til Petrea for al hendes godhet mot mig. Farvel for sidste gang i jesu navn.

Harald

Tirsdag den 13. juni 1922.

OLUNNAR ISACHSEN

Til min høit elskede moder. Til dig gjælder mine/sidste ord og anstrengelse føren jeg lægger boken ned i boksen, som skal opbevare den. Gud vil det nok saaledes min kjære mor, at jeg skulde ende mine dager her i ødemarken og lide sultedøden. Men jeg har den tro at det blir gjort noget for dig fra det geofysiske, saa du faar et ophold paa dine gamle dager, som du har og holde dig til; derav vil du se av min skrivelse til Krogness som jeg er sikker paa vil gjøre sit bedste for dig, likeledes ser du av skrivelsen til Leif hvordan jeg fordeler de faa efterladenskaper jeg har, hvis det ikke allerede er gjort. Maa gud velsigne dig min elskede mor du har været for mig en kjærlig og god mor jeg altid har tænkt med glæde paa. Jeg har nedbedt guds velsignelse over dig og maa vi tilslut møtes igjen hos gud, det er mit sidste ønske. Overbring min sidste hilsen til søster Anna og Østman og deres barn samt til min forlovede Anna Olsen. Likeledes til alle kjendte min sidste hilsen. Det har jo været en trøst om vi snart blev fundet og ført hjem for at bli begravet hjemme av vore egne; men det staar nu alt i guds haand. Saa tilslut min kjære og snilde mor sender jeg dig min sidste hilsen og farvel. Gud være med dig paa dine gamle dage og han lønne dig for alt godt.

Farvel mor, farvel!

I jesu navn.

Din høit, høit elskede søn

Harald.